

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665832859968/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

alene; da tilbragte Præsten og hun lange Timer i fælles Bøn.

Og uafbrudt gav hendes Slægts Historie, som hun læste og udfittede allevegne, hende nyt Stof til Revselse og Angst. Hun studerede Nørups Kirkeprotokol, hvor Præsterne havde ført Bog over Familien, og hvor der var mange Noter. Pastor Assens udfyldte Fortællingerne.

Han fortalté hende om Christen Maag, der havde ladet sig begrave med Hovedet hvilende paa Erindringerne fra sin Lastefuldhed ligesom paa en Samling Relikvier; om Livet, som den Gang førtes i det østre Taarn paa Thorsholm. Og han glemte, mens han talte, den bodfærdiges Aar, og han maalede Vellysten med mange Farver, for at lade den sønderknuses dobbelt i Forbandelser under Straffens Hæl. Og bestandig lagdes der nye Syndebyrder paa Ellens Skuldre.

Time efter Time fyldtes hendes Sind med urolige Billeder. Hendes Andagt trængte til Apparat, hun lod en gammel Bedepult flytte fra Loftet ned i sit Kammer, og hun hængte et sort Kors op over sin Seng. Søndagen var dog hendes Anfægtelsers Høitidsdag.

Hun havde lært at spille paa Orgel, og hun var begyndt at spille til Gudstjenesten. Naar hun da havde larmet gennem et Par stoiende Præludier og selv sunget de lange Bodspsalmer med, mens hun spillede, sad hun skjult bag Orgelet og lyttede med skinnende Øine til Præstens

Straffedomme. Og der var altid nye Billeder for den gamle Straf og nye Flammer for det store Baal. Og efter nye Sange og ny Postludielarm kom Ellen hjem med Hovedet tungt og alle Tanker i forvirret Feber.

Da tilbragte hun Eftermiddagen i Riddersalen. Til daglig kom hun der ikke: hun følte noget som Sky for Slægtsbillederne, hun havde tilbedt; og hun syntes, at Salens Luft faldt over hende som en Gru af Formastelighed og Trods.

Men nu, naar hendes Hoved brændte af Bods Sang, gik hun derind for at haane dem, Billederne paa Væggen. Thi dem var det, som havde trodsset i Vantro og kæmpet imod i Gudsfor-gaaenhed og nu smuldrede Huset i Afmagt under Herrens Dom.

Men her var dog ikke Templet for den yderste Fordærvelse. Det var Bedstefaderens Stuer i Taarnet. Og hun mindedes sin Barndoms Frygt for «de lukkede Værelser», hvor de hvide Gardiner altid var trukket for, og hvor Pigerne Vinternætter hørte Sang bag de laasede Døre. Ellen gik aldrig der forbi Taarnet uden med Hjertebanken.

Men nu vilde hun derind, og der skulde ikke ikke blive Sten paa Sten tilbage af Forargelsen og ikke Stykke eller Stump af Forfængeligheden.

Ellen talte ikke derom til Præsten, hun vilde gaa derind alene, skøndt hun frygtede.